

‘Fledermaus forever’ is een bont feest in een komisch keurslijf

Fledermaus forever bundelt een groep multitalenten. — © Olympe Tits
Het gevatte, guitige *Fledermaus forever* kleedt de beroemde Straussoperette in en uit.
Gilles Michiels

FLEDERMAUS FOREVER

Muziektheater Transparant & Les Âmes Perdus. Op de Zomer van Antwerpen tot 20/8. Daarna te zien op 10/12 in Kortrijk en op 20/2 in NTGent. Tournee volgt in seizoen 2024-2025.

De operette *Die Fledermaus* van Johann Strauss is verplichte kost tijdens de Weense oudejaarsnacht. Ze hoort bij de gelegenheid, zoals een concert van de Wiener Philharmoniker bij Nieuwjaar of ‘Les Lacs du Connemara’ bij een trouwfeest. Veeleer dan op spanning teert de operette op herkenbaarheid, jaar in jaar uit herinneren spelers en publiek elkaar aan de codes die ze delen.

Net dat gegeven grijpt regisseur Tom Goossens, bekend om zijn theatrale Mozart- en Rossini-opera’s, aan in deze muziektheatervoorstelling. Acht spelers voeren acht keer *Die Fledermaus* op. Het dunne verhaaltje over een bont feest wordt keer op keer afgedraaid, zoals een fuif die op zijn laatste benen loopt, maar weigert te eindigen. Wat zoeken we toch in die eeuwige herhaling van hetzelfde – denk aan de duizendste *four chord song* of *FC De Kampioenen*?

Acht keer anders

Het opzet dat Goossens en zijn coauteur Mitch Van Landeghem bedachten, is heerlijk contrair: zoals zoveel deurenkomedies draait *Die Fledermaus* om de spanning tussen binnen en buiten. Een identiteit wordt er aan- en uitgetrokken als een feestkostuum. Deze nieuwe creatie zet acteurs én toeschouwers echter gevangen in een loop, een draaideur zonder in- of uitgang.

Zo ontstaat een soort samenzweerderige verhouding met het publiek. Net de herhaling is het punt waarop het theater met de operette aan de haal gaat. *Fledermaus forever* is immers óók een voorstelling over hoe je hetzelfde acht keer anders kunt spelen, of hoe je een bekende scène alsnog kunt omgooien als je ze vanuit de coulissen toont. Een grap die je in de operette matig zou vinden, valt hier wel goed omdat je hem voor de derde keer hoort, door een acteur die er tegen wil en dank mee is vergroeid.

© Olympe Tits

Vooral bundelt deze productie een groep multitalenten. Muzikanten-spelers Ewout Lehoucq en Isaak Duerinck van collectief Les Âmes Perdues weten net als Goossens hoe je het klassieke repertoire tot een speeltuin omploegt. Maar ook de rest van de cast, met Tania Van der Sanden, kwijt zich perfect van zijn veeleisende taak. Spelen in deze *Fledermaus* is als dansen in een keurslijf: zo gebonden aan rijm en ritme, en toch zo'n theatrale zwier.

Een minpuntje is dat de rotvaart weleens de verstaanbaarheid verstoort, en de keuze om telkens een andere artiest een intermezzo te laten verzorgen, voelt willekeurig. Maar dat zijn kleine smetjes, *Fledermaus forever* is zowel een feest van herkenning als een slimme reflectie over waarom we niet willen dat het stopt.